ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz http://zs1.nmnm.cz

číslo 27 - květen 2004

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

Trosečníci a trosečnice na táboře v Zubří
- strana 6

PÁR SLOV ÚVODEM

Vážení čtenáři,

je před námi finále školního roku a mnozí z vás mají před sebou ještě nejednu horkou chvilku v podobě závěrečného opakování, zkoušení či písemek. Zejména ti, kteří by potřebovali do konce školního roku ještě něco vylepšit, asi prožívají docela nelehké období.

Přesto věříme, že si najdete čas a prolistujete si sedmadvacáté číslo Puclíka, které vám kromě jiného přináší informace o akcích, jenž se na naší škole odehrály v posledních dnech a týdnech. Spolu s deváťáky, kteří naši školu opouštějí, si připomeneme důležité okamžiky celého jejich devítiletého školního života. Podíváme se také na různá místa naší republiky, která jste při svých exkurzích nebo výletech navštívili. Rovněž si připomeneme nedávný trosečnický pobyt sedmých tříd na táboře v Zubří.

Všechny nás čeká Týden dětem a také volba letošní MISS, ale tomu se budeme podrobněji věnovat v příštím čísle. Doufáme, že se nám ho podaří připravit ještě do prázdnin.

Přejeme vám tedy hezké počteníčko a úspěšný závěr školního roku.

Redakce

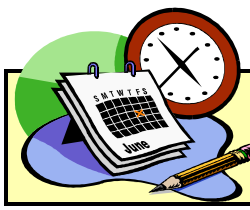

CO NÁS ČEKÁ

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- **14.-18. 6. 2004** Týden dětem
- **16. června 2004** MISS 1. ZŠ 2004
- **29. června 2004** Filmové představení
- **30. června 2004** Vysvědčení
- **1. 7. – 31. 8 2004** Prázdniny

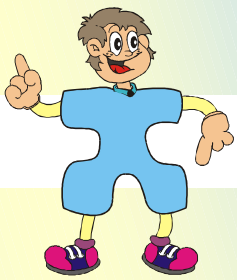

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Do lehkého šoku se podařilo přivést Tomáši Vítovi z 9.C paní učitelku Janíčkovou. V hodině tělesné výchovy si totiž docela obyčejný skok daleký zpestřil skvěle provedeným saltem. Těžko říct, co paní učitelku víc ohromilo – jestli perfektně provedený akrobatický prvek, nebo myšlenka na to, co všechno by se mohlo stát, kdyby…
- Zajímavou zábavu si našel před časem neznámý „příznivec“ naší školy. Celkem pravidelně se věnoval rozbíjení oken v přespolní třídě v přízemí hlavní budovy. Nakonec jsme museli na situaci upozornit městskou policii, která pak věnovala ostraze naší budovy zvýšenou pozornost.
- O naši budovu je zájem i ve výtvarné oblasti. Mnozí nadějní malíři využívají její různé plochy ke svým uměleckým výtvorům. Asi nejoblíbenějším místem pro kreslení jsou v poslední době vstupní vrata ze Školní ulice. Buď máme špatný výtvarný vkus, nebo jsou autoři kreseb nešikovní – nám se totiž ty obrázky ani trochu nelíbí. A vám?
- Při trosečnickém pobytu sedmých tříd na táboře v Zubří (více na straně 6) došlo k těžko uvěřitelné tragédii. Mezi účastníky se náhle objevila skupinka mimozemšťanů, kteří bleskově unesli jednoho člena pedagogického dozoru. Asi ho potřebovali k nějakým výzkumům jako reprezentativní vzorek všeho lidstva. Zůstal po něm na zemi jen jeho stín. Poznáte, koho unesli?

Než se rozloučíme,

dovolte nám ohlédnout se do minulosti a trošičku zavzpomínat, neboť doba našeho studia na 1. základní škole se po celý rok neúprosně krátila a dnes vyprchala docela. Nastal čas loučení a vzpomínek na jednu základní školu, ve které jsme prožili kus svého dětství, čas vzpomínek na pěkné, ale i smutnější chvíle.

Před časem jsme nastoupili na tuto školu každý s nějakou představou o studiu. Mnohdy jsme netušili, co to obnáší, a jediné, co nám zářilo z našich dětských očí, byla touha poznat celý svět. Za tu dobu jsme se z malých a vystrašených prvňáčků stali téměř dospělými lidmi. Bezstarostné dětské chvíle jsou tytam a už se nikdy nevrátí zpět.

Pamatujete si ještě na váš první školní den? Že ne? Jen si trochu zavzpomínejte. Určitě jsme na tom byli všichni podobně. Nejprve radost, potom strach, úzkost a mnoho otázek, na které jsme postupem času nacházeli odpovědi.

Od první třídy se toho hodně změnilo, jak se říká, „uplynulo hodně vody“. Vyspěli jsme, mnozí z nás možná i zmoudřeli a vyrostli z dětské fantazie. Teď už víme, že život není jenom procházka růžovým sadem, ale tvrdý boj. Naučili jsme se číst, psát a počítat, získali jsme vědomosti o přírodě, světě, historii a pronikli jsme do tajů matematických, fyzikálních i chemických zákonitostí. Za to vše vděčíme našim učitelům, kteří nám po celou tu dobu byli nablízku a mnohdy nám věnovali i kus svého volného času. A to dokonce i ve dnech pracovního klidu při různých kulturních i sportovních akcích, karnevalech, diskotékách či drakiádách.

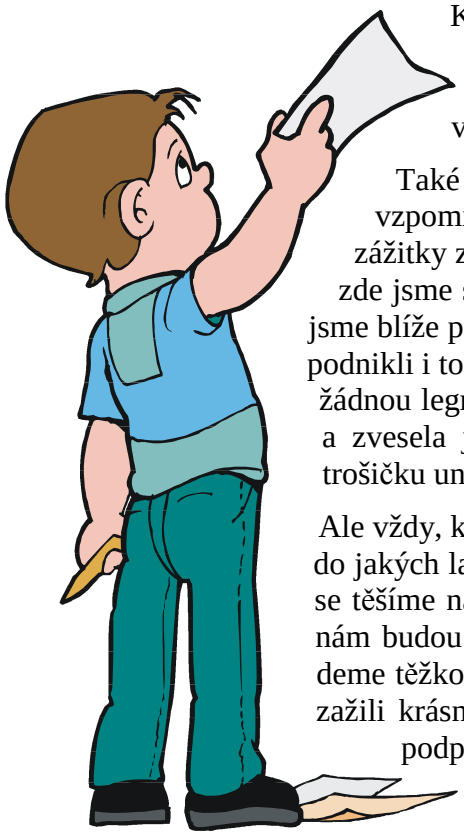

Každoročně nám také učitelé zpestřovali závěr školního roku akcí Týden dětem, která by se dala nazvat „jednotýdenní škola hrou“, kdy pro nás připravovali logické, sportovní, výtvarné a jiné zábavné soutěže.

Také nesmíme zapomenout na jednodenní exkurze a v našich vzpomínkách jistě trvale zůstanou uchovány nezapomenutelné zážitky z několikadenních skutečně vydařených školních výletů. Právě zde jsme se setkali s novými lidmi, upevnil se náš třídní kolektiv a také jsme blíže poznali druhou tvář svých třídních učitelů, kteří s námi mnohdy podnikli i to zdánlivě nemožné. Byli našimi dobrými kamarády a nezkazili žádnou legraci. Ani ty nejdelší túry či namáhavé překážky nás nezlomily a zvesela jsme si vždy zazpívali. Domů jsme se pak vraceli, pravda trošičku unaveni, ale s úsměvem na tváři.

Ale vždy, když něco končí, zároveň něco nového začíná.Všichni již víme, do jakých lavic středních škol a učilišť usedneme po prázdninách. Už teď se těšíme na nové spolužáky i učitele. Ale zároveň si uvědomujeme, jak nám budou chybět kamarádi, kteří nás provázeli těch devět let, a ty budeme těžko opouštět. Určitě se nám po nich bude stýskat! Společně jsme zažili krásné chvíle, dokázali držet za jeden provaz, v těžkých chvílích podpořili jeden druhého a pomohli slabšímu.

Došli jsme až do úplného konce jedné životní etapy. Za chvilku za sebou zavřeme dveře, ještě jednou přejdeme známé schody a uslyšíme poslední zazvonění školního zvonku. Dál už bude záležet jen a jen na nás, jakou cestou se vydáme a jak nabyté vědomosti a zkušenosti v životě uplatníme. Vždyť učitelé nás učili, že vysněného cíle můžeme dosáhnout svou vlastní pílí a houževnatostí, že do klína nám samo z čistého nebe nic nespadne bez vlastního přičinění.

Možná až teď si uvědomujeme, že nám tímto končí náš téměř bezstarostný život a že povinností a starostí bude jen přibývat. Už nebudeme denně sedávat v těchto lavicích, potkávat naše kamarády ani učitele. Možná až po letech na společných setkáních opět zavzpomínáme na chvíle prožité v naší škole. Na naše úspěchy i neúspěchy, vítězství i prohry, naše první lásky. Oceníme krásné chvíle bezstarostného dětství, které utekly jako mávnutím kouzelného proutku.

Ať už jsme prožili celých těch devět let jakkoliv, určitě si odneseme jen ty krásné vzpomínky! Nezbývá tedy než poděkovat vám, učitelům, kteří jste s námi měli po celé roky trpělivost a snažili se nám vštípit co nejvíce vědomostí, připravovali nás na přijímací zkoušky i pro budoucí život. Poděkovat za roky, které jste nám obětovali s cílem něco nás naučit, poděkovat za snahu vychovat z nás slušné lidi. Víme, že to s námi nebylo vždy tak jednoduché, jak byste si přáli, ale věříme, že i přes tyto drobné hříchy na nás budete s láskou vzpomínat, stejně jako my na vás.

Děkujeme také naší milé paní sekretářce, uklizečkám, které se pečlivě staraly o čistotu a pořádek ve třídách, kuchařkám, paní ekonomce a panu školníkovi, který nám nejednou pomohl s opravou nešťastně rozbité židle či okna.

A na závěr ještě radu našim mladším kamarádům: „Važte si toho, co máte, a nenadávejte, bude hůř.“

Žáci 9. tříd 1. ZŠ v Novém Městě na Moravě

SOUTĚŽ MLADÝ ZDRAVOTNÍK

Ve čtvrtek 13. května 2004 se konala ve Žďáře nad Sázavou soutěž „Mladý zdravotník“, kterou pořádal Červený kříž. Naše škola měla v soutěži své zástupce.

Ráno jsme se sešli na autobusovém nádraží, kde už na nás čekala paní učitelka Janíčková, která s námi jela jako doprovod. Cestou autobusem jsme si opakovali pravidla první pomoci. Když jsme dorazili do budovy Červeného kříže, nahlásili jsme se a čekali, až bude soutěž zahájena. Přivítal nás sám starosta města. Po vysvětlení pravidel a odstartování soutěže jsme se odebrali na určená stanoviště, u nichž jsme plnili úkoly, které nám byly zadány. Nechyběly mezi nimi obvazové techniky, dýchání z úst do úst nebo tepenné a žilné krvácení.

Soutěž byla fajn, i když jsme se neumístili do prvních třech míst. Nikdy nevíte kdy budete muset poskytnou první pomoc, a proto jsme brali účast v soutěži jako velkou zkušenost.

Iveta Jurovatá, 8.C

Vyzvídali jsme…

…tentokrát u paní učitelky Matouškové

Co říkáte na soutěž „Česko hledá Superstar?“ Máte svého favorita?

Hudební kritici soutěž odsuzují. Já jako hudební konzument soutěž sleduji se zájmem. Myslím si, že je lepší, když mládež zápolí ve zpěvu než v nějakých nekalých činnostech. A všichni vidí, že být dobrý a dokonce nejlepší v této branži není lehké. Přála bych vítězství Anetě, ale u této soutěže jsou důležité i sympatie fanynek, tak to asi vyhraje Samer. Má v sobě něco, co zvedá ze židlí. Těší mne, že národ svými SMS hlasy dává vědět, že má sluch a vkus. Jenom se mi nelíbí soutěž tzv. Hvězdné pěchoty, ale to už je pravá komerce. Je mi jich líto, nejsou sebekritičtí a podle mého názoru neměli do soutěže chodit.

Těšíte se na léto? Jak budete trávit letošní prázdniny?

Těším, už aby bylo. A budu hodně v přírodě, dodává mi energii. Jak se tak dívám na některé letošní čilé školní jedince, budu ji v příštím školním roce hodně potřebovat.

Co uděláte, když přijdete 30. června domů?

Budete se divit, ale sednu k učení. Začátkem července mne čeká státní zkouška. Nejen žáci se musí učit. Držte mi palce.

Je období maturit. Jak probíhala ta vaše?

Vlastní maturitní zkouška, to je pár rychlých okamžiků, kdy to vše už musí nějak dopadnout. Horší pro mne byl „svaťák“. To je týden před maturitou, kdy se snažíte do hlavy nacpat neskutečné množství učiva a času je tak málo. Nakonec víte, že nic nevíte. Tento pocit je asi normální, protože potom se to v hlavě srovná, vždyť nejste ve škole první den, no a trochu toho štěstí je asi také potřeba. Až jste starší, zjistíte, že těch „maturit“ je v životě víc a ta první byla vlastně nejlehčí.

Rozhovor připravila
Iveta Jurovatá a Lucie Uhlířová, 8. C

Zvládli byste absolvovat pochod se zavázanýma očima, zachránit své družstvo z lávového pole, či dokonce projít minovým polem? Máte-li dojem, že se jedná o dobrodružství z nového akčního filmu, pak jste na omylu. To všechno a ještě mnohem více zajímavých soutěží a her mohli prožít žáci 7. tříd naší školy při svém dvoudenním pobytu v rekreačním středisku ZO OS Kovo - Žďas Zubří.

K uskutečnění této akce přispělo získání grantu od Krajského úřadu kraje Vysočina. Akci připravily paní učitelky Mgr. Hana Knapčoková a Mgr. Jaroslava Hnízdilová s cílem ukázat dětem, jak zajímavě lze trávit volný čas, upevnit své kamarádské vztahy a naučit se spolupráci, toleranci a slušnosti.

Vše začalo tím, že si děti vytvořily družstva se zajímavými názvy - např. Křováci, Vikingové či Liga výjimečných. K tomu patřilo mít svůj symbol, pokřik, ale i svého kapitána a medicimana, který ve svém kouzelném váčku shromažďoval oranžové a černé knoflíky za porušení či dodržování Trosečnického desatera. Bylo zakázáno používat vulgární výrazy, chovat se bezohledně a naopak vítali jsme pomoc slabším a dobré nápady při plnění úkolů. Každé družstvo obdrželo soutěžní kartu a postupně ji naplňovalo „Nadějemi“ za splnění úkolů. A jak to nakonec dopadlo? Všechna družstva, která se v Zubří vystřídala, své úkoly splnila a obdržela závěrečné medaile.

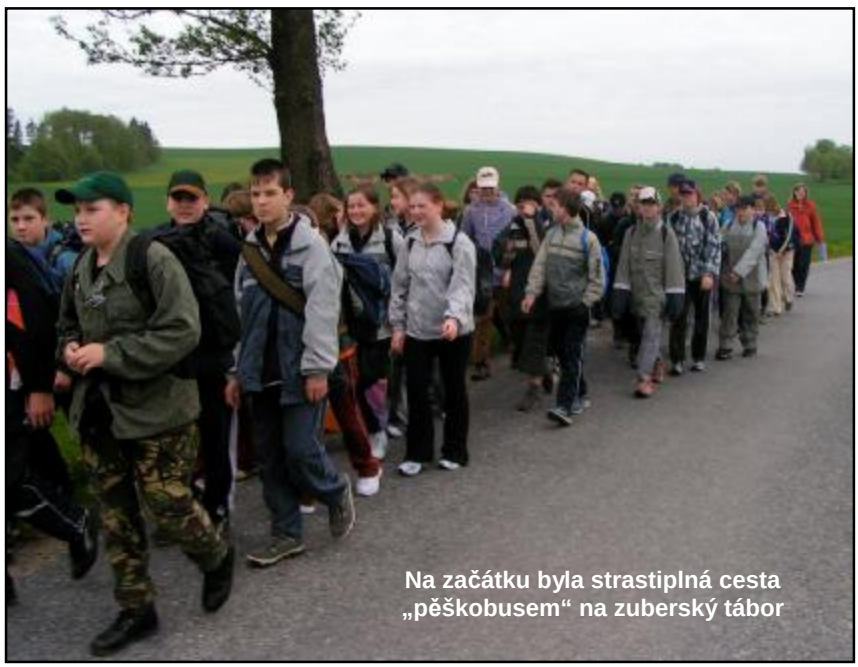
Na začátku byla strastiplná cesta „pěškobusem“ na zuberský tábor

Všichni organizátoři z řad učitelů měli radost z velmi vydaře-

né akce, která dětem ukázala, že bavit se a užívat si života lze i bez návykových látek. Pro vaši lepší představu, jak děti hodnotily svůj pobyt v Zubří, si dovolíme citovat z jejich odpovědí při závěrečném hodnocení.

- nejlepší na práci v mé skupině bylo, že jsme se všichni snažili
- v jednu chvíli mi došlo, že život je jednodušší, když mám více přátel
- nejdůležitější věcí, kterou jsem se zde naučil, bylo, že každý by měl umět prosadit svůj názor
- kdybych byl býval věděl, že to tady bude tak super, požádal bych pana ředitele aspoň o týden
- na sobě mě nejvíc překvapily mé výhry a spolupráce s neoblíbenými spolužačkami
- velkým problémem pro mě bylo, že učitelé měli noční hlídky
- kdybych věděl, že jídlo bude tak dobré, nebral bych si tolik zásob
- doma budu vyprávět o krásném výletu, který se učitelům moc povedl

Mgr. Jaroslava Hnízdilová a Mgr. Hana Knapčoková

TROSEČNÍK OČIMA ÚČASTNÍKŮ

Výchovně vzdělávacího programu, který nese název „Trosečník – aneb jak najít správnou cestu životem“, se zúčastnily všechny sedmičky. Dva nádherné dny prožily v rekreačním středisku v Zubří. Program plný soutěží a her byl zaměřen ke spolupráci a komunikaci mezi dětmi.Ve dnech 17.-18. 5 2004 tento zážitek prožila třída 7.A a 7.B. Báječné dva dny s námi strávili pan učitel Smékal a paní učitelka Hnízdilová, Knapčoková a Kozárová.

Jednotlivá družstva si měla vymyslet svůj název, mohla také označení a pokřik. A tak vznikli Bulánci, Worms, Křováci a Žraloci. Vyrazili jsme v půl osmé od naší školy. Šli jsme po silnici asi 1 a půl hodiny. Když jsme dorazili na místo určení, tak jsme se šli ubytovat do malých útulných chatek. Pak jsme si šli vyslechnout, co bude dál. Celý den jsme bojovali v různých soutěžích o červené knoflíky. Ale když nějaké družstvo udělalo něco špatného, dostalo černý knoflík. Mně se osobně líbila soutěž lávové pole, boj o míč a galerie v přírodě, ale všechny soutěže byly senzační.

Po večeři si každé družstvo mělo připravit večerní program pro ostatní. V průběhu soutěží jsme si mohli zatancovat na naše známe hity. Večerní program se nám pěkně protáhl, a tak jsme si měli udělat večerní hygienu a hup do postele.

Po snídani jsme se připravovali na další soutěže. Po všech soutěžích následovalo vyhlášení výsledků. Nejvíc červených knoflíků mělo družstvo Křováků, ale nešlo o to vyhrát, ale něčemu se přiučit.

Kdybych mohla, chtěla bych tam zůstat o něco déle, a tak děkuji všem pánům učitelům za krásně strávené dva dny.

Milada Holečková, 7.A

DEN ZEMĚ

22. dubna bylo u nás ve škole krásně zeleno

Den Země je za námi, a tak se pokusím o malou rekapitulaci. Seminární práce, slohové výtvory i výtvarná díla včetně dvou krásných krmítek pro ptáky můžeme obdivovat již delší dobu na chodbách naší školy. Je příjemné pozorovat žáky, jak si v nich čtou, hledají právě ty svoje, hodnotí a srovnávají a snad i čerpají nové poznatky a informace. Není divu! Vždyť jsou to díla téměř mistrovská a velice zdařilá. A to se týká i výzdoby tříd, kde se to stromy a lesními zvířaty jen hemží

A Zelený den? Popravdě řečeno, zpočátku jsem měla trochu obavy, jestli se i tento rok necháte zlákat „barevným bláznovstvím“ tak jako loni. S čistým svědomím můžu konstatovat, že 22. 4. 2004 jsem si oddychla.Ve škole se to jen zelenalo a ani sborovna nezůstala pozadu. Skoro bych si troufla tvrdit, že příprava byla ještě poctivější než ta loňská!

A výsledky? Všichni už je znáte. Přední místa to dokonce pocítila na svých chuťových buňkách, ale přesto je připomenu.

1. stupeň

[redacted]

Další pořadí: 4. - 5.A; 5. - 4.B; 6. - 3.B; 7. - 3.A; 8. - 1.B; 9. - 2.A; 10. - 4.C; 11. - 2.B; 12. - 1.A

2. stupeň

[redacted]

Další pořadí: 4.-5. 7.C a 8.C; 6. - 6.C; 7. - 9.C; 8. - 8.A; 9. - 7.D; 10. - 6.A; 11. - 9.D; 12. - 7.A; 13. - 7.B; 14. - 9.B

Všem (pedagogickému sboru i žákům) za průběžnou práci ke Dni Země děkuji a na otázku, zda bude v budoucnu další barevné šílenství, odpovím jen pokrčením rameny. Necháme se tedy překvapit!

Mgr. Martina Janíčková

FOTO soutěž

V minulém čísle byla zveřejněna první fotografie naší soutěže. Soutěž vzbudila nečekaný zájem u vás, žáků. Dokonce se zúčastnila i jedna paní učitelka. Takže sečteno a podtrženo: přišlo celkem 17 správných odpovědí. Z těchto odpovědí jsme vylosovali tři účastníky, kteří budou odměněni za svou snahu a kousek štěstí při losování.

A teď ke správné odpovědi z minulého čísla. Jak vidíte z obrázku, jednalo se o fotografii dírek na redakční schránce časopisu Puclík. Stejné dírky můžete najít i na schránce důvěry, která visí vedle ředitelny.

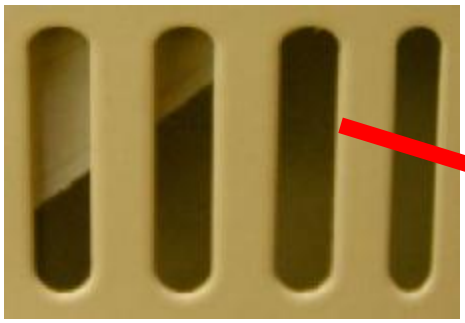

Vítězové minulého kola:

- **Martin Bílý, 8. B**
- **Lukáš Vít, 8. B**
- **Iva Kratochvílová, 8. A**

Dnešní soutěžní úkol:

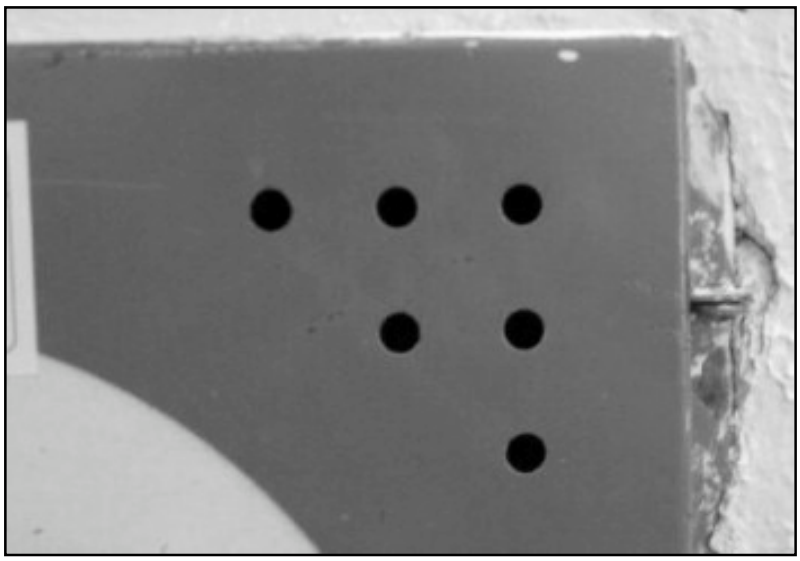

A teď kolo druhé. Trochu jsme snímek upravili (lépe řečeno pouze změnili na černobílý). To aby to bylo o něco málo těžší. Ovšem i tak se nám zdá řešení přímo primitivní.

Takže hádejte a pište do redakční schránky – a nezapomeňte vždy uvést svoje jméno a příjmení a třídu. Své odpovědi doručte redakci nejpozději do **11. června 2004**.

Držíme palce!

Redakce

KONEC AFRICKÉ CESTY

10. část

NÁŠ CESTOVATEL LUMÍR BOROVIČKA SE VRACÍ DOMŮ

V minulém díle jsme opustili pana Borovičku nemocného malárií a navíc v zajetí kanibalů. Vládní domorodé vojsko jej zachránilo na poslední chvíli. Nebohý cestovatel byl již ve velikém kotli a ve vodě s ním plavala i zelenina a různé koření, které mělo vylepšit jeho chuť.

Po strastiplné cestě na domorodé letiště odletěl Borovička malým letadlem (mimochodem bylo ve velice špatném technickém stavu) do Kapského Města. Kapské Město je hlavním městem Jihoafrické republiky. Je to nejbohatší stát celé Afriky, protože má mnoho dolů s diamanty a zlatem a dokonce patří mezi největší dodavatele platiny. V místní nemocnici byl cestovatel zcela vyléčen z malárie a plně se zotavil.

Buvol kaferský

Protože v Jihoafrické republice je i mnoho rezervací pro divokou zvěř, chtěl některé z nich navštívit. Rozhodl se pro návštěvu jednoho z parků, kde je velký počet divokých slonů a kaferských buvolů, pouze s jedním domorodým lovcem. Kaferský buvol je jedním z nejnebezpečnějších tvorů Afriky. Domorodci a zkušení lovci se jej bojí víc než lva nebo levharta. Buvol, který je postřelen, se totiž nesnaží lovci utéct, ale napadnout jej ze zálohy a zabít. Před stádem buvolů se klidí i velké lví smečky. Jediný, kdo z nich strach nemá, jsou velká sloní stáda a nosorožci samotáři.

Právě divoké kaferské buvoly se rozhodl náš cestovatel fotografovat. Volil tedy „lovy beze zbraní“. Sám totiž viděl na své cestě spoustu mrtvých zvířat, která byla zabita jen pro rohy, kly nebo kožešinu. Nechtěl se sám zařadit mezi vrahy zvířat jen pro zábavu.

Při fotografování divokých zvířat narazil se svým průvodcem na jiné nebezpečné zvíře – levharta. Za normálních okolností i tento dravec před člověkem uteče, ale tento levhart měl poraněnou tlapu od pytláckého oka a byl hladový a nevrlý. Vrhl se na domorodého lovce přímo ze stromu a zlomil mu vaz. Než stačil pan Borovička pořádně namířit a vystřelit, vrhla se šelma i na něj. Naštěstí ho zachránil anglický fotograf, který byl nedaleko a levharta zastřelil.

Přesto stačila šelma cestovatele potrhat a poranit jej na noze a rukách. Toto poranění bylo vážné, protože každá šelma má drápy i zuby infikované od krve zabitých zvířat, a tak musel pan cestovatel strávit měsíc opět v nemocnici. To byla takzvaně „poslední kapka“ do poháru trpělivosti pana Borovičky. Rozhodl se vrátit do naší republiky a nějaký čas necestovat vůbec. Další expedici chce pan cestovatel organizovat na příští rok a zřejmě se vydá do Asie, aby navštívil Indii, Pákistán a Srí Lanku. Ovšem i další země, pokud mu to dovolí finanční situace a politická situace v některých asijských zemích.

Rozhodl se poskytnout naší redakci deník jeho prapraprapředka, který byl také cestovatelem a cestoval začátkem 16. století po Střední a Jižní Americe. Budeme tedy přímo citovat pasáže z jeho deníku, který je doslova plný dobrodružství a který popisuje dobývání říše Inků, Aztéků a dalších indiánských říší. Původně jsme sice měli psát cestopis o cestě pana Borovičky po celé Americe, ale věříme, že tento deník bude zajímavější a pro naše čtenáře přinese mnoho zajímavých informací o jihoamerických civilizacích.

Dozvíme se například, proč byli Aztékové přímo posedlí obětováním lidí a proč potřebovali lidská srdce, proč byli Inkové nazývání Národem Slunce a další zajímavosti.

Takže další příhody budou psány v takzvané „já formě“. To znamená, že příběhy budou popisovány očima přímého svědka, předka pana Borovičky – pan Kryštofa Pavla Borovičky z Kozonos.

Mgr. Petr Smékal

FANDILI JSTE našim hokejistům?

To, že vypuklo mistrovství světa v ledním hokeji, bylo znát již první školní den po zahájení – v pondělí 26. 4. 2004. Kdo žije hokejem, bylo poznat na první pohled v 7.C. Pánové se do fandění opravdu položili celým srdcem, obětovali dokonce i vlasy.

Pánové Šacl a Fousek – 7. C

připravuje Pavla Novotná, 9.C

ZÁPISKY ŠÍLENCE

Naposledy jsem udělala recenzi na pana učitele Jurka. A tak jsem si řekla, že to asi změním. Jednou to, a pak zasejk to… Jenže prostě když se do něčeho dám, tak jaksi ne a ne přestat. A tak v dnešní mojí stránce najdete recenzi dalšího učitele, ale i pár dobrých rad pro vás! A taky si přiblížíme atmosféru přijímaček na střední školy! Takže doufám, že si hafo dobře počtete a budete spokojení.
Teď vidím všechny učitele, jak koukají, jestli se objeví jejich jméno. Kdo bude mou druhou obětí? No tak dobře, nebudu napínat. Jako druhou oběť jsem si vybrala někoho, kdo je na naší škole déle než moje předchozí oběť. Vybrala jsem si paní učitelku Hnízdilovou.

PÁR DOBRÝCH RAD

Pro učitele

- **Nečtěte si naše dopisy, mohli byste v nich najít něco, co špatně pochopíte a nebo co se vám zrovna nebude moc líbit! Maximálně nás napomeňte, ať dáváme pozor!**
- **Záchod je věc potřebná, a proto radím, když vás poprosíme o svolení jít na WC, tak nás raději pusťte. Nevíme, jak by všechno mohlo dopadnout, a hledat uklízečky v hodinách je občas i nemožné!**

Pro žáky

- **Ve školních psaníčkách nepiště nic, co by mohlo někoho urazit (učitele a nebo někoho ze školy). Spíš tam piště chválu, aby byli učitelé překvapeni!**
- **Když se opisují úkoly ve škole, ujistěte se, že ten, od koho to opisujete, to má dobře. Následky, kdy to má celá třída špatně a stejně špatně, by mohly být i hodně podezřelé pro učitele.**

Další oběť

Mgr. Jaroslava HNÍZDILOVÁ

A proč jsem si ji vlastně vybrala? Vůbec nevím, napsala jsem prvního, kdo mě napadl. Paní učitelka je vyšší postavy, dobrého věku. Má kratší vlasy a oblečení je taky fajn. Učí dějepis a potom občanku. Občanka je s ní zábava a dějepis je zábava pro ty, koho dějepis baví. Osobně dějepis moc nemusím, ale jako učitelka mi vyhovuje. V hodinách to probíhá úplně normálně, přijde, někoho vyzkouší a potom probereme látku a zapíšeme si ji. No a potom zazvoní, paní učitelka řekne, jestli příště píšeme nebo z čeho se bude zkoušet, a tím to hasne.

V občance je to skoro to samé. Přijde, zapíše, kdo si co zapomněl, uděláme zajímavosti a úkoly, zadá se další úkol, probere se látka a potom konec. Její hodiny jsou normální asi jako u každého učitele. Paní učitelka je fajn, je sympatická a nesnaží se shánět si nepřátele. Tím chci říct, že se snaží být přátelská, a tak si myslím, že moc nepřátel nemá (mluvím za sebe a za lidi, co znám, ale myslím, že to tak je).

Co nakonec? Paní učitelku „mám ráda“. Myslím si, že se jí na škole daří a v životě taky.

Zajímavost: Na škole najdeme i jejího manžela, zeměpisáře a tělocvikáře pana učitele Hnízdila. Takže paní učitelka není samotná z rodiny, koho zde máme.

Věta na závěr: **„No, není co dodat. Je to super! Příští rok se mi bude stýskat!“**

Bez strachu a bez nervů to prostě nejde, aneb přijímačky…

Zkoušky! Ty vado, když si na tento den, den 19. 4. 2004, vzpomenu, tak si říkám, ještě že už to mám za sebou… Jako podruhý bych to fakt nechtěla zažít. Jak to bylo?

Takže ráno jsem dojela do školy, kde mě čekaly písemné zkoušky. Když jsem dojela do školy a viděla ty vyklepané tváře, zdálo se mi celkem divné, že jsem na tom nebyla nejhůř. V osm mě čekala prezentace. Tam nám nějaká učitelka rozdala kódy, pod kterým jsme celý den „vystupovali“. Potom nám řekla, jak to všechno bude probíhat. Pak se zeptala na dotazy, a když žádné nebyly, tak nám rozdala práci z českého jazyka. Řekla, že za čtyřicet minut odevzdáme, a kdyby to někdo měl dřív, tak ať odevzdá a odejde ze třídy.

V tu chvílí se na mě pořádně navalil ten pravý strach. Asi jsem si uvědomila, že už sedím u přijímaček a že mi jde celkem o hodně. Test byl přede mnou, já se na něj podívala a byla jsem celkem překvapená. Nebylo to nejhorší. Vyplnila jsem ho, a potom několikrát znovu kontrolovala. Při kontrole jsem zjistila, že v prvním cvičení mám místo dvaceti chyb chyb dvacet dva. Ale tak jsem si říkala, už v tom nic hledat nebudu. Odevzdala jsem a odešla. V tu ránu jsem si zapnula mobil, zkontrolovala, jestli mi nedošly nějaké zprávičky. Potom jsem se šla projít školou.

Zjistila jsem, že škola, na kterou jsem se hlásila, je celkem v poho. Potom jsem se vrátila do čekací místnosti. Asi za patnáct minut jsem se vrátila zpátky do třídy a čekali jsme na další učitelku. Když došla, dala nám testy z biologie člověka. Řekla, že máme na každou otázku minutu, a tudíž bylo otázek čtyřicet. Teda řeknu vám, že by mě opravdu zajímalo, na co potřebuje kosmetička vědět, jak rostou kosti nebo takové otázky. V takových chvílích, kdy jsem si nevěděla rady, jsem si hafo vzpomínala na paní učitelku Zobačovou a říkala jsem si, že v tu hodinu jsem asi zrovna nedávala pozor. Když jsem doplnila poslední otázku, tak jsem to jen prolítla očima a radši rychle odevzdala, a odešla pryč.

Teď přišlo asi to nejhorší. Čekání na výsledky. To si takhle bloumáte po Žďáře a furt si říkáte, co jsem asi napsala špatně a že bude blbý, jestli to neudělám, a že jsem se měla víc učit… Prostě opravdu jsem v takové chvíli byla mimo. Já naštěstí čekala na výsledky asi jen něco přes dvě hodiny, ale stačilo mi to a opravdu nezávidím těm, kteří museli čekat na výsledky třeba dva či tři dny. No já bych to asi nepřežila. Když jsem došla zpátky do školy, usedla jsem do čekací místnosti. A ten strach byl o mnoho větší. Ale opravdu jsem nebyla jediná taková vyklepaná. Myslím si, že některé holky na tom byly o mnoho hůř.

Došel pan zástupce a potom mistrová na praxi. Pan zástupce začal číst ty kódy, které bohužel neuspěly. Když jsem zjistila, že mě nepřečetl a tudíž že jsem se dostala, tak jsem byla fakt hafo šťastná. Ten, kdo se nedostal, samozřejmě tu a tam nějakou tu slzu upustil, ale nebylo to nejhorší. Potom už mě jenom čekalo jít podepsat smlouvu s ředitelem školy a konečně frrrrrr domů. Pryč z toho okolí strachu. Potom už jen zbývá oběhnout pár kámošů, jestli se dostali nebo ne, a pak už jen a jen do konce roku slavit – no tak ne, ale jako oslavit se to přece musí. Samozřejmě se na škole našli tací, kteří se nedostali. Ale určitě jim to na druhý termín vyjde. Budu jim držet pěsti.

Co dodat na konec? No snad jen, že těm, kteří teprve na svoje přijímačky čekají, doporučuji, aby se alespoň mrkli na nějaké to učení a nejlépe aby to fakt uměli. Myslím si, že jde totiž o hodně. A potom vám řeknu, nemějte strach a málo nervů. Jenže bez toho to nejde, takže vám to říkat nebudu. Takže všem, kteří budou dělat 20. května přijímačky znovu, přeju hodně úspěchů a určitě to zmáknete, protože už víte, jak to probíhá, takže nebuďte žádný máčky a ukažte jim, že vy na to máte! No a konec konců - osmákům, kteří si toto prožijí příští rok, taky přeju hodně štěstíčka!

Pavla Novotná, 9.C

S radostí vždy přijímáme zprávu, že místo vyučování jedeme na výlet či exkurzi. Na úterý 20. dubna zorganizovala paní učitelka Hnízdilová pro sedmé třídy exkurzi do Telče a Jihlavy.

V Telči jsme navštívili nádherný zámek, kde se točily pohádky Pyšná princezna a Z pekla štěstí. Potom nás paní učitelka provedla zámeckými zahradami. Po prohlídce zahrad následoval rozchod na náměstí, které mě zaujalo krásnými domy. Telč je zajímavé město, ale je škoda, že nám nepřálo počasí. Pršelo a byla nám zima. Z Telče jsme jeli do Jihlavy.

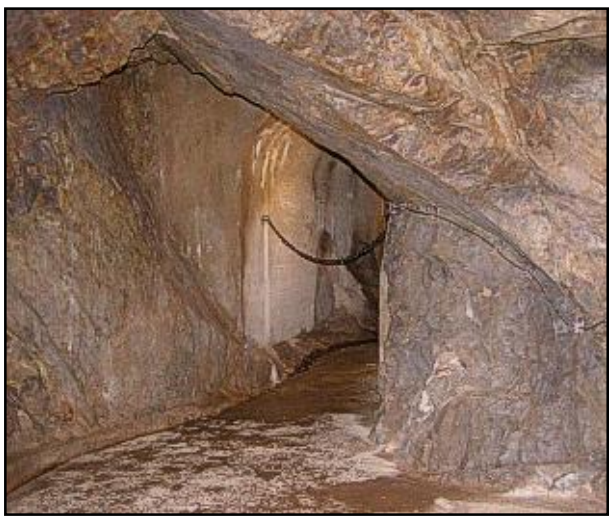

Po příjezdu do Jihlavy jsme měli rozchod a většina z nás navštívila McDonald. Později jsme si prohlédli muzeum, kde nás nejvíce zaujala prohlídka katakomb. Pan průvodce zhasl a my jsme viděli svítící zeď. Duchy jsme zde naštěstí nepotkali, asi se nás báli.

Na závěr exkurze jsme navštívili místní Zoo, ve které jsme viděli spoustu zvířat. Nejzajímavější byli netopýři, kteří spoustě dívek způsobili paniku. Mezi nejoblíbenější atrakce patřil černý kozel a dětský park.

V budoucnu rádi uvítáme další podobnou exkurzi.

Petra Lankašová, 7.A

školní život ve výpočetce

Jan Svoboda, 9.C

Když začnu pátrat ve své paměti, co vše jsem na této škole zažil, tak zjišťuji, že mi toho v hlavě utkvělo žalostně málo. Samozřejmě si ale pamatuji na první hodinu výpočetní techniky. Bylo to snad vůbec poprvé, co jsme zasedli v učebně za třinácti počítači. Do učebny rázným krokem vešel pan učitel Liedermann a začal nám vykládat, jak to zde chodí. Při jeho řeči se ve mně zdvihl jakýsi pocit pýchy, neboť slova jako „vy jste elita této školy“ nebo „jste fakt dobří“ zahřejou na srdci. Následně nás ale jiný nejmenovaný učitel seřval, protože jsme podle jeho mínění překročili náležité meze, a já se vrátil na zem.

Zdálo se, že všichni na nás měli stejný názor jako pan učitel Liedermann a podle toho od nás očekávali výsledky. Byl to docela nepříjemný šok, neboť jsem byl najednou nucen dělat něco navíc. Ze začátku jsem to vůbec nezvládal, protože na škole, odkud jsem přišel, jsem procházel úplně v pohodě a ani jsem se nemusel moc učit. Občas mě takové věty jako „jste výběr této školy“ nebo „jste přece céčko“ začaly lézt na mozek. Člověk si ale zvykne a život jde dál.

Ze sedmého ročníku si nepamatuji snad vůbec nic, snad jenom Týden dětem. Na začátku ročníku osmého jsem začal zjišťovat, že člověk má podstatně lepší náladu i výsledky, když se do školy těší, a musím přiznat, že přes prázdniny mi začala škola tak trochu scházet. Možná je to tím, že bydlím na vesnici, kde nemám ani zdaleka tolik přátel jako ve škole a jsem odříznut prakticky od všeho dění. Navíc se v učebně výpočetní techniky začaly velice rychle rozmáhat hry. Jak člověk potupuje do vyšších ročníků, tak se tomu prostě nevyhne. Ze začátku jsem hrál RedDragona, což je taková hra na internetu. Když se člověk netěší na nějaký předmět, který ho zítra ve škole čeká, tak se aspoň může těšit, až si zahraje. Později jsme přešli na střílečky.

V osmém ročníku jsme si užili také parádní výlet, ze kterého se nám podle hlasování líbil nejvíc „noční život na pokojích“. Pak jsme už u devátého ročníku, na který se mnozí z nás těšili nejvíc. Byli jsme totiž nejstarší ve výpočetce, a to nám mohlo zajistit nějaká privilegia. Samozřejmě se otevřela nová výpočetní třída s podstatně výkonnějšími stroji a to před námi otevřelo nové obzory. Jistí koumáci přišli na to, jak obejít zabezpečení učebny, a my jsme se mohli věnovat hrám od rána do večera. Možná to někomu nešlo pod vousy, ale my jsme si toto období skvěle užili. Pak ale dopadla tvrdá ruka, neboť nejmenovaný „pařan“ byl přistižen při činu. Dohodli jsme se tedy, že toho na chvilku necháme, ať to utichne.

A tak dny plynuly. Najednou byly Vánoce, pak Velikonoce a přijímačky za humny. Já jsem se samozřejmě připravoval, i když musím uznat, že bych se nepřipravoval ani zdaleka tak pilně, kdyby na mě rodiče netlačili. A teď už to je za mnou, přijímací zkoušky jsem absolvoval s úspěchem a nyní už musím jen dohlídnout na to, abych si zbývající měsíce na této škole užil.

Kdybych se měl vrátit do páté třídy a vybrat si mezi výpočetní třídou a gymnáziem, rozhodně bych volil to první. Naučil jsem se zde spoustu věcí, našel si nové přátele a užil si tu spoustu zábavy.

POJĎ SI ZAHRÁT NA ŠKOLU

O Ferdovi

Již třetí společné setkání budoucích školáků se uskutečnilo 1. dubna 2004 na přístavbě naší školy. Opět se sešlo dostatečné množství dětí, které měly zájem zkusit si „nanečisto“ pracovat jako skuteční školáci. Akce se odehrávala ve dvou třídách, tentokrát s pohádkou O Ferdovi.

Toto setkání bylo zaměřeno na matematickou představivost. Děti počítaly tečky na Beruščině plášti. Učily se říkanku s pohybem, Ferdovi zavázaly červenou mašličku. Některým se dařilo krásně, jiným trošku hůř, neboť zavázat tkaničku není jednoduché. I tentokrát si všichni předškoláci procvičili dovednosti, které budou potřebovat při vstupu do školy. Bylo vidět, že se na pohádkovou hodinu moc těší a ve školních lavicích jsou už jako doma. Všechny děti si odnesly na památku malou berušku a sladkou odměnu.

Slet malých čarodějnic a čarodějů

Ve čtvrtek 29. dubna 2004 se na přístavbě uskutečnilo již čtvrté setkání budoucích prvňáčků a jejich rodičů. Hodina se nesla v duchu čar a kouzel s obrázky, pastelkami a nechyběla ani básnička. Malá čarodějnice s havranem Abraxasem navodili atmosféru blížící se filipojakubské noci a pálení čarodějnic. Po pekelném soustředění a usilovné práci byly děti odměněny duhovými hlavami čarodějnic a kromě zážitků si odnesly i překrásnou medaili.

Mgr. Ivana Fousková a Mgr. Pavlína Poláčková

Už jste někdy zažili na vlastní kůži natáčení nějakého televizního pořadu? Že ne? Tak pojďte s námi a my vás provedeme Českou televizí v Brně. Který pořad se právě natáčí? No přece soutěž AZ-KVÍZ.

4.A NATÁČELA V TELEVIZI AZ-KVÍZ

Čtyři soutěžící jsou již připraveni. Právě postupně prošli rukama šikovné maskérky a odchází do natáčecího studia. Kdopak asi dneska dojde až k bankomatu? Ve studiu je již připravena i moderátorka dnešního pořadu slečna Eva Brettschneiderová. Přichází pokyny z režie, jedna zkouška a jede se naostro. Soutěžící nastupují a přichází rozlosování. První dvojici tvoří slečna Katka a pan Alois, druhou potom pan Pavel a pan Tomáš. První kolo sledujeme ještě ve vestibulu na televizní obrazovce, ale to druhé již přímo ve studiu. Otázka stíhá otázku, a než se nadějeme, známe i druhého finalistu.

Po chvilce odpočinku nastupují oba finalisté – slečna Katka a pan Tomáš. Znalosti obou soupeřů jsou vyrovnané, ale vítěz může být jenom jeden a tentokrát se jím stal pan Tomáš. Katka si odnáší vybranou knížku a Tomáš jde zkusit štěstí k bankomatu. Konečná suma není sice nijak závratná, ale soutěžící je spokojen. Studiem se ozývá náš potlesk. Ze soutěžících spadlo napětí a tréma a mají volnou chvilku před natáčením dalšího dílu.

Teď přichází náš čas. Můžeme se postavit za stolečky soutěžících a tři kamery nás sledují svýma velkýma očima. Každý z nás se na chvilku stal takovým soutěžícím a někteří si dokonce mohli vyzkoušet tlačítka a bojovali mezi sebou o políčko.

Čas zde rychle uběhl a my jsme se ze studia přesunuli po skupinkách do režie, kde sedí kromě pana režiséra E. Sokolovského ml. i zvukaři a řada dalších lidí, kteří sledují celý průběh a pořadu dávají konečný „kabát“. Bylo zde několik televizních obrazovek, na každé se sledovalo něco jiného a těch tlačítek, co tam bylo – jak se v tom jenom vyznají?

Spletitými chodbami jsme se dostali zpět do vestibulu, ale protože se čekalo na jednoho soutěžícího, který se nedostavil, studio ČT jsme se pomalu chystali opustit.. Než se tak ale stalo, objevila se slečna moderátorka a my jsme ji zasypali žádostmi o podpis. Podepsala se nám všem.

Teď už to bylo ale opravdu vše a Českou televizi jsme opustili, protože nás čekal další program. Naše kroky mířily do známé hrobky kapucínů. Tahle návštěva nebyla zrovna nejveselejší – čekaly tu na nás samé mrtvoly, ale poučná byla, to ano. Představte si, že kostry chudých mnichů měly pod hlavami dvě cihly – né místo polštáře, ale jako symbol chudoby tohoto řádu.

Protože se blížilo poledne a docela nám vyhládlo, zašli jsem si k McDonaldovi. Většina z nás si dala hranolky, někteří něco většího, jiní zase jenom zmrzlinu, ale všichni jsme byli spokojeni. Měli jsme štěstí, protože jsme dostali na cestu ještě balónky, papírové kšiltovky a módní tetování.

Náš výlet se přehoupl do druhé poloviny a nás už čekal jen Drásov. Nic vám to neříká? To nevadí. Hned se dozvíte, proč jsme jeli právě tam. Žije tam totiž pan Jobánek, který si na své vlastní zahradě postavil železnici. Délka kolejiště není sice závratná – asi 500 metrů, ale svezete se replikami osobních vagónků z počátku minulého století a od průvodčího a strojvůdce v jedné osobě dostanete i starou kartónovou jízdenku, kterou vám i stylově proštípne kleštičkami. Ještě nezbytný nákup suvenýrů a hurá domů.

Byl to krásný den.

A jaké byly zážitky dětí?

Šli jsme rozděleni do skupinek do České televize v Brně a dívali jsme se, jak probíhá natáčení AZ-Kvízu. Bylo to tam moc zajímavé, hlavně prohlídka celého studia.

Dominika

Když jsme přišli do České televize, šli jsme se podívat do maskérny, kde maskérka líčí soutěžící, a potom jsme šli přímo do studia.

Terezka S.

Když jsme se nacpali u McDonalda, jeli jsme na vláček do Drásova. Pan průvodčí nás seznámil s celým provozem a pak nás i svezl. Nabyti vědomostmi o vlacích jsme jeli domů, kde jsme vyprávěli. Nejlepší bylo studio AZ-Kvízu.

Bára

Potom jsme jeli do Drásova, kde je zmenšený model železniční stanice. Dostali jsme starodávné jízdenky a svezli jsme se ve vláčku. Mohli jsme si i něco koupit.

Katka L.

V hrobce u kapucínů byly samé kostry a bylo to dost drsný.

Honza

Bylo to super. Jela bych znovu, bylo to dobrý ve všem.

Věra

Moc se mi tam líbilo, chtěla bych jet znovu…

Katka J.

Došli jsme do České televize. Po malé chvilce jsme se šli podívat na druhé kolo AZ-Kvízu. Bylo to velmi pěkné. Mohli jsme se podívat na pódium a vyfotit se u stolečků. Focení jsme zakončili třídní fotkou a potom jsme se studiem rozloučili.

Jula

Hrobka kapucínů je hrozný místo!

Zorka

Potom jsme sešli dolů do studia a viděli jsme kulisy pro pořad Banánové rybičky, které se tu také natáčejí. Sledovali jsme přímé natáčení soutěžní hry AZ-Kvíz a museli jsme být hrozně ticho. Potom jsme si mohli vyzkoušet tlačítka u soutěžních stolečků a vyfotit se na památku. Škoda, že jsme potom museli odejít.

Katka V.

Jeli jsme do České televize – studio Brno. Moc se mi tam líbilo a chtěla bych tam jednou soutěžit až mi bude 18 let. Ráda bych se zase někdy do Brna vrátila a prožila tam pěkný den.

Lucka P.

Jeli jsme do vesnice Drásov, kde nás přivítala paní. Nejdřív jsme si prohlédli vláček a pán převlečený za průvodčího nás po celé železnici provedl. Potom jsme mohli nastoupit i do vagónku, ale neměli jsme jízdenky, tak jsem rychle vystoupil a šel si pro jízdenku. Potom přišel průvodčí a jízdenky nám proštípl, byla to krásná projížďka.

David V.

Musím vám něco říct: „Na lepším výletě jsem ještě nebyla!“

Anežka

O své zážitky se s vámi podělili žáci 4.A a paní učitelka Poláčková

Výlet do Prahy

Jednoho dne přišla sestra ze školy s nabídkou mimoškolního výletu do Prahy, kde bychom zhlédli reprezentační místnosti Pražského hradu, Senátu a navštívili Technické muzeum. Tohoto výletu se mohli zúčastnit nejen žáci 4.A, ale také rodiče, sourozenci a starší spolužáci. Výlet pořádala paní učitelka Poláčková. Tak jsme se se sestrou bez váhání rozhodli, že pojedeme.

V neděli 9. května 2004 jsme se sešli v půl sedmé ráno před kulturním domem s velkým batohem jídla a pití a hlavně s dobrou náladou. Všichni jsme s úsměvem nastoupili do autobusu a těšili jsme se na to, co dnes nového poznáme. Než jsme se pořádně probudili vítala nás Praha. Jako první z prohlídek nás čekaly reprezentační prostory Pražského hradu. I když tam byl velký nával lidí, nikomu to nevadilo, protože všichni vnímali krásné vybavení sídla našeho prezidenta.

I. nádvoří Pražského hradu s Matyášovou branou

Potom jsme se vydali do Senátu, kde jsme byli všichni zklamáni chováním zaměstnanců, kteří nás rychle odbyli. Po nemilém zážitku nás autobus odvezl před budovu Technické muzea, kde byly vytvořeny fiktivní rodiny za účelem výhodnějšího vstupného. Pán v kase byl podiven počtem rodin se čtyřmi dětmi. V muzeu byl dvouhodinový rozchod a mohli jsme zhlédnout první dopravní prostředky, fotoaparáty, kamery a vývoj techniky vůbec.

Trůnní sál

Pak přišlo rozdělení do dvou skupin, ve kterých jsme šli do napodobeniny dolu. Zde se mnozí z nás stali pomocníky milého průvodce, který nám vysvětlil, jak se v dolech pracovalo dříve a pracuje dnes. Když už jsme zhlédli vše, co bylo možné, měli jsme jet domů, ale paní učitelka pro nás připravila malé překvapení - jízdu metrem, z které měli největší radost čtvrťáci. Při zpáteční cestě přišlo druhé překvapení - zastávka v McDonalďs a potom už se opravdu mohlo domů.

Za všechny účastníky zájezdu bych chtěla poděkovat paní učitelce Poláčkové za krásný výlet.

Jana Jinková, 4.A

Velikonoční pletení z proutí

Nevíte jak zajímavě prožít volné odpoledne? Nechte se inspirovat!

Ve středu 7. dubna 2004 se na přístavbě naší školy uskutečnila akce, jejíž náplní bylo pletení velikonočních ozdob z umělého proutí - tzv. pediku.

Toto zábavné odpoledne navázalo na akci, která se konala již v prosinci (Drátkování s Barborou) a bude pokračovat v dalším školním roce. Cílem těchto setkání je seznamovat děti jednoduchou formou se zvyky a obyčeji, které se v průběhu roku dodržují.

Všichni účastníci si upletli několik ozdob, které za pomoci učitelek z prvního stupně vyzdobili. Domů si kromě ozdob děti odnesly ještě základ pro budoucí encyklopedii zvyků a obyčejů, kterou budou postupně doplňovat. Spokojenost a radost, která z dětí vyzařovala, byla odměnou pro všechny, kteří akci připravili.

Zaujali jsme vás? Tak to je dobře a nenechte si ujít další setkání, které bude na svatého Martina.

Mgr. Pavlína Poláčková

P U C L Í K

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 27 – květen 2004

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková
Pavel Michal, Jan Svoboda, Pavla Novotná, Gabriela Buchtová,
Anna Kuběnová, Iveta Jurovatá, Lucie Uhlířová, Andrea Šikulová

e-mail: puclik@nmnm.cz http://zs1.nmnm.cz

Číslo 27 vyšlo 28. května 2004 v nákladu 35 výtisků